

Így írunk mi

Két változat egy témára: Sziget

I. Részletek egy modern hajótörött naplójából

2012. 10. 17.

A mai nap nagyon fontos számomra. Izgulok. Mit fognak a hallgatók itt a felolvasóesten szólni a történetemhez? Csend van. Elkezdem.

„Pontosan négy hónapja tartózkodom ezen a kis szigeten, valahol a Csendes-óceánon. Sajnos meleg ruháim alig maradtak, viszont a hideg beköszöntött, akár akartam, akár nem. Egy pulóverem, illetve egy hosszú farmerem van, ezen kívül még egy-két rövidebb pólót és nadrágot tudtam megmenteni.

Talán a rossz idő miatt, de a mai nap mélyponton voltam. Egyre jobban hiányoznak a szeretteim és a barátaim. A beszélgetések, a hírek, a civilizáció.

Eleinte tetszett a csend és a nyugalom, de ez szép lassan átváltozott magánnyá. Lehet bármilyen szép a kis kunyhó, amit különböző növényekből és kövekből építettem, és lehet bármilyen aranyos az a kis kert, ami a lakóhelyem mellett van, egyszerűen rideg. Nem ér semmit, ha nincs kivel megosztanom.

Tagadhatatlan: hiányzik minden. Nem csak a szüleim, de még az idegesítő testvérem is. Nem csak a barátaim, de az az idegen, akit minden reggel láttam a kedvenc kávézómban. Sosem hittem volna, hogy ezt mondom, de még az ellenőr is hiányzik, aki minden reggel egy morcos „Jó reggelt!” kíséretében elkerlte a bérletem, majd továbbállt, reménykedve, hogy valakit leküldhet a buszról. Még akkor is, ha olykor elegendem volt belőle és a modorából. Hiányzik.

Nem tagadom, tényleg gyönyörű a naplemente az óceán partján, de már nem érdekel. Az egyetlen dolog, ami fontos számomra, az a hazajutás.”

Egy pillanatra elcsuklott a hangom. Feltekintettem a könyvből, körbenéztem az engem figyelő tömeget, akik előttem ültek vagy álltak. Majd folytattam:

2015. 06. 16.

„Egy utasszállító hajón ülök. Hasonló, mint amivel három évvel ezelőtt elindultam, de soha nem ért célba. Igaz, hogy nyár eleje van, a délutáni órákban még mindig elkel egy pulcsi, amit egy kedves utas biztosított nekem, illetve a személyzettől vacsorát és egy saját szobát kaptam. Mindenki nagyon segítőkész velem. Látom rajtuk, hogy kérdezni szeretnének, de nem mernek.

Mint megtudtam Ausztráliába tartunk, vagyis oda, ahonnan anno elindultam. Az egyik hölgy szólt a szüleimnek, hogy megtaláltak és hazafelé tartok. Én nem beszéltem velük, mindent személyesen szeretnék elmondani nekik. Őszintén szólva nem gondoltam volna, hogy egyszer még hazajutok.

Egy pincér elmondta, hogy a puszta szerencsének köszönhetem, hogy megtaláltak. A tervezett úton nem tudtak volna hazajutni, ezért a kapitány úgy döntött, hogy nem a megszokott irányba indulnak el. Nagyjából két órája vagyok a hajón, de még legalább ennyi idő kell ahhoz, hogy hazaérjünk. Bár nehezen, de éveket kibírtam a semmi közepén, érzem, hogy ez a pár óra idegőrlően hosszú lesz.

Alig várom, hogy láthassam a családomat, a barátaimat, újra a hangos, nyüzsgő városban ébredjek minden nap. Hazudnék, ha azt mondanám, nem fog hiányozni a nyugalom, a gyönyörű égbolt éjszaka, amin minden egyes csillagot lehetett látni. Hiányozni fog, ahogy az éjszaka csendjét megtöri a tenger morajlása, és ahogy a madarak énekére kelek fel. Mégis úgy érzem, jól teszem, hogy hazamegyek. Holnap lenne három éve, hogy a szigeten élek.”

Felnéztem, becsuktam a könyvet, ezzel jelezve a hallgató közönségnek, hogy végeztem. Hirtelen hatalmas tapsvihár törte meg a csendet. Az eddig a színpad szélén álló könyvesbolt tulajdonosa szinte rögtön felrohant a színpadra, megfogta a vállam, és miután egy köszönömöt súgott a fülembé, beleszólt a mikrofonba:

– Hölgyeim és Uraim! A legújabb sikerlistás könyvet most önök is megvehetik, és pár percen belül az író nő dedikálja is önöknek. Még egyszer nagy tapsot neki!

Kovács Fédra 10.C

II. Öröklét egy szigeten?

Hogyan élnék a világ a csodái és színessége nélkül a végtelenségig? Az efféle lét nem élet, hanem vegetálás. Naivan címkéket tűzök magamra – milyen jó is nekem – a köntörfalazást mesteri módra emelném, így kényszeríteném magam minden egyes mozdulatra. Derékszögek által közrezárt létezésem zokszó nélkül adja oda magát a kellemes közönynek és a monoton, szürke mindennapoknak.

Táplálkozás, ürítés, alvás, a végtelenségig ismételni az örök hétköznapiak rítusát. Egy kegyetlen mókuskerék ez, ami a semmibe torkollik minden egyes nap. Felkelsz minden reggel, és minden sablonos napon ugyanazt a megszokott semmit tennéd, a tökéletes egyhangúságot.

Testi funkcióim jól működnének, közérzetem is végső soron kielégítő lenne. De mégis! Mi vinne rá valakit, hogy az örök szürkeségben éljen? Mi lenne, ha nem csak nekem, hanem mindenkinek kijárna az öröklét? Megírnánk az egyetlen nagyszerű regényt, forgatnánk egy emlékezetes filmet, tennénk egy nagy felfedezést?

Amit ma megtehetsz, azt halaszd el tízezer évre! Hova sietni? Nem tudnál félni, rettegni, sírni, se örülni. A hangulatod a teljes, íztelen, fakó közömbösség. Csak egy névtelen kis pont vagy, ami képtelen bármit is hagyni maga után.

Az ilyen élet a teljes nihil, amely az örületbe kerget, hisz nem lenne bigottabb dolog egy lélegzetvételnél, ha azt nem tudod miért és kiért tenni.

Az elmúlás buzdítja arra az embert, hogy siessünk és használjuk a létünket. Van egy rend: a kezdet és a vég!

Csörsz Félix 9.F

Diviánszki Henrik 11.B